

Arrest

nr. 219 429 van 3 april 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Saint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 augustus 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 augustus 2018 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 december 2018.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. ROBERT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend in Italië en hij er over een verblijfstitel beschikt tot 13 september 2021. Verzoeker betwist dit niet.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker geen gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Italië en dat zijn basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, er gegarandeerd zijn.

3.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

3.2. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar de moeilijke levensomstandigheden in Italië en wijst op verschillende elementen die volgens hem duiden op systematische gebreken in de bijstand en structuren voor personen met een subsidair beschermingsstatuut.

De Raad benadrukt dat in het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, een weerlegbaar vermoeden geldt dat een persoon die internationale bescherming – daar inclusief subsidiaire bescherming – werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoeker, als subsidair beschermde in Italië, geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat verzoeker er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan verzoekers status een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat verzoekers levensstandaard er niet kan worden aangemerkt als onmenselijk of vernederend, evenals dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Verzoeker slaagt er niet in voormeld vermoeden te weerleggen. Hoewel verzoeker beweerde dat hij nadat hij zijn verblijfskaart kreeg in Italië het opvangcentrum moest verlaten, blijkt uit zijn verklaringen dat hij toch een alternatief aangeboden kreeg als begunstigde van internationale bescherming (vragenlijst, vraag 5, p. 3). De beslissing om zich elders te gaan vestigen dan in het alternatief dat hem aangeboden werd, heeft verzoeker op eigen initiatief genomen. De slechte omstandigheden in die woning dat hij zelf heeft gezocht, kan, in tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt, niet doorgerekend worden aan de Italiaanse autoriteiten en toont in geen geval aan dat verzoeker omwille van zagezegde structurele problemen geen toegang had/heeft tot de rechten en voordelen verbonden aan zijn statuut. Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Italië internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Italië verleend werd, te weerleggen. Echter, uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Italië verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Italië. Dat de

levensomstandigheden in Italië moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien moet er aan worden herinnerd dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Italië betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Italiaanse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Italiaanse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst er op dat verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen in Italië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken. Verzoeker toont niet concreet aan dat hij als subsidiaire beschermde geen toegang zou krijgen tot bepaalde infrastructuren zoals de Italiaanse gezondheidszorg. Onder verwijzing van het AIDA-rapport met betrekking tot Italië (laatste update december 2017), geeft verzoeker aan dat subsidiair beschermde een domicilie dienen te hebben alvorens toegang te krijgen tot de gezondheidszorg, doch dit geldt net zozeer voor de Italiaanse onderdanen. In de bestreden beslissing wordt nog opgemerkt dat verzoeker eventueel een andere woning kon zoeken waar hij zich wel kon domiciliëren.

Wat betreft het arrest M.S.S. / België en Griekenland gewezen door het EHRM d.d. 21 januari 2011 waarnaar verzoeker refereert, merkt de Raad voorts op dat – daar gelaten deze situatie in wezen betrekking heeft op Griekenland en derhalve niet zonder meer getransponeerd kan worden naar onderhavig geval (Italië) – de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen recent bij Algemene Vergadering heeft geoordeeld dat Dublintransfers van verzoekers om internationale bescherming naar Griekenland niet langer a priori uitgesloten geacht worden. De Raad maakt principieel niet langer een bezwaar, maar herinnert wel aan de nood aan een individuele beoordeling van de merites eigen aan elke zaak, met oog voor eventuele indicatoren van kwetsbaarheid in hoofde van de verzoekende partij (RvV 8 juni 2018, nr. 205 104). Zelfs al ressorteert voorliggend verzoek gezien de verleende subsidiaire beschermingsstatus niet onder het toepassingsgebied van de vigerende Dublinreglementering, dan nog kan het standpunt gewezen door de Raad a fortiori ook een relevante parameter uitmaken in hoofde van verzoekers die internationale bescherming werden toegekend in andere lidstaten van de EU zoals Italië, daar aangenomen kan worden dat hun juridisch statuut als beschermde er nog meer verankerd zijn en er met name ook in deze gevallen – en in lijn met het hoger gestelde – in beginsel vanuit gegaan kan worden dat de verleende bescherming effectief is en zij de nodige rechten kunnen doen gelden tenzij het tegendeel op concrete wijze wordt aangetoond.

Blote beweringen en kritiek buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete elementen aan die aantonen dat hij, die internationale bescherming geniet in Italië, geen toegang zou krijgen tot het aan zijn status verbonden verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs en huisvesting. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoeker in Italië als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat Italië het non-refoulement beginsel naleeft. Verzoekers levensomstandigheden kan er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het antwoord op de vraag gesteld door het Duitse Bundesverwaltungsgericht aan het Europees Hof van Justitie is, gelet op voorgaande, niet onontbeerlijk om uitspraak te doen.

Het overige betoog van verzoeker doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat.

3.3. Waar verzoeker zijn vrees voor vervolging uiteenzet ten aanzien van zijn land van herkomst, wijst de Raad er op dat het verzoek om internationale bescherming in voorliggend geval als niet-ontvankelijk werd aangemerkt in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op grond van de vaststelling dat verzoeker reeds internationale bescherming werd verleend in een andere EU-lidstaat. Verzoekers verwijzing naar de motieven die hem ertoe hebben aangezet om zijn land van

herkomst oorspronkelijk te verlaten noch zijn kritiek op het gegeven dat hij in Italië niet als vluchteling is erkend maar enkel de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, kunnen dienstig worden aangevoerd daar zulk een aspect niet het voorwerp noch de kern uitmaakt van de bestreden beslissing.

4. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Italië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 3 december 2018, voert verzoekende partij vooreerst aan dat het gehoor op het CGVS nonchalant is verlopen; de PO duidelijk niet goed op de hoogte was van de toepassing van het nieuwe artikel 57/6, §3 en de concrete situatie in Italië op het moment dat zij internationale bescherming kreeg in Italië. Verzoekende partij licht toe dat zij tijdens dat gehoor via haar raadsman duidelijk heeft gesteld dat de situatie zeer gespannen was in Italië nu de “Lega” daar net de verkiezingen had gewonnen en een haat tegenover buitenlanders en vluchtelingen enorme proporties aannamen. Zij vervolgt dat haar raadsman aan de PO zelfs het regeringscontract heeft gegeven van de Italiaanse overheid en daar zelfs een vertaling bij gegeven heeft ter ondersteuning van haar opmerkingen over de haatcampagnes tegenover buitenlanders. Verzoekende partij vervolgt dat de beschikking in wezen niet meer is dan een verlengde van de beslissing, terwijl de RvV volle rechtsmacht heeft in asielzaken. Zij merkt dienaangaande op dat in de beschikking niet wordt ingegaan op de conclusies van Advocaat-generaal Wathlet in de zaak A.J. terwijl zij uitvoerig uit die conclusies heeft geciteerd in het verzoekschrift. Zij wijst erop dat o.a. wordt gesteld dat de verwijzende rechter rekening moet houden met de relevante feiten met betrekking tot de levensomstandigheden met inbegrip van de wetten en de regelingen en de wijze waarop deze worden toegepast. Deze visie dient ook toegepast te worden op de vreemdelingen die zich kunnen beroepen op internationale bescherming. Verzoekende partij stelt vast dat in de beschikking niet wordt ingegaan op de algemene situatie in Italië zoals dit blijkt uit de door haar aangehaalde rapporten; noch op de Italiaanse politieke situatie en noch op haar concrete problemen die zij tijdens haar verblijf in Italië heeft gekend. Zij wijst erop dat de EU-regels evenmin de eisen van het Verdrag van Genève mogen schenden en het soort bescherming dat zij geniet derhalve belangrijk is in deze beoordeling. Zij wijst erop dat in Italië de SB zeer vaak wordt toegepast in tegenstelling tot in België en dat dit te wijten is aan het systeem dat daar niet werkt. Derhalve had verzoekende partij in Italië, gelet op haar problemen, erkend moeten worden als vluchteling. In de beschikking wordt daar enkel op gesteld dat dit niet het

voorwerp is van de beslissing, wat niet strookt met de bevoegdheid volle rechtsmacht. Wat betreft de mogelijke schending van artikel 3 EVRM en 4 Handvest wijst verzoekende partij er op dat zo de Raad van oordeel zou zijn dat de rechten van verzoekende partij wel gewaarborgd zijn in Italië hij minstens het antwoord van het Europees Hof van Justitie op de Duitse prejudiciële vraag dienaangaande moet afwachten.

4.2.1. Waar verzoekende partij ter terechtzitting opwerpt dat het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal nonchalant is verlopen, kan zij allerminst worden gevolgd. Uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op individuele wijze heeft onderzocht waarbij rekening werd gehouden met de concrete situatie in het land van herkomst en in het land waar verzoekende partij internationale bescherming verkreeg, alsook met de individuele elementen aangebracht door verzoekende partij. Er werden haar eenvoudige en duidelijke vragen gesteld. Verzoekende partij begreep ook kennelijk de logica en de inhoud van de vragen. Verzoekende partij brengt geen concrete gegevens bij waaruit het tegendeel blijkt. Door louter te stellen dat de PO 'duidelijk' niet goed op de hoogte was van de toepassing van het nieuwe artikel 57/6, §3 en de concrete situatie in Italië op het moment dat zij internationale bescherming kreeg in Italië, toont verzoekende partij niet aan dat er fouten zijn gebeurd en dat de beslissing hierdoor mogelijk anders zou zijn geweest. Verzoekende partij kreeg tijdens haar persoonlijk onderhoud de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, zij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en zij kon zich laten bijstaan door haar advocaat, die tevens de mogelijkheid kreeg zijn opmerkingen kenbaar te maken, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is.

4.2.2. Dient voorts te worden hernomen dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 19 september 2016 in Italië de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend en zij er over een verblijfstitel beschikt tot 13 september 2021 (zie adm.doss., Italiaanse verblijfskaart verzoekende partij en het antwoord van het Italiaanse ministerie van Migratiebeleid d.d.11 april 2018 op het terugnameverzoek van de Dienst Vreemdelingenzaken). De commissaris-generaal is bijgevolg bevoegd om het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. De wetgever vraagt in deze niettemin een individueel en inhoudelijk onderzoek aangezien het vermoeden dat de verzoeker die reeds internationale bescherming of reële bescherming genieten in een andere EU-lidstaat, weerlegbaar is. In de mate verzoekende partij voorhoudt dat haar verzoek niet het voorwerp heeft uitgemaakt van een individuele beoordeling door de commissaris-generaal, werd in de bestreden beslissing wel degelijk ingegaan op de persoonlijke omstandigheden van verzoekende partij tijdens haar verblijf in Italië, doch is de commissaris-generaal tot de vaststelling gekomen dat verzoekende partij geen elementen heeft aangebracht dat zij in Italië een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op ernstige schade zal lopen en dat haar levensomstandigheden in Italië niet als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM kunnen worden beschouwd.

In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Uit het voorgaande volgt een vermoeden dat verzoekende partij, die subsidiaire bescherming geniet in Italië, er géén gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat verzoekende partij er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de subsidiaire beschermingsstatus van verzoekende partij een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoekende partij er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij ter terechtzitting voorhoudt, heeft de Raad in onderhavige zaak wel degelijk rekening gehouden met de conclusies van Advocaat-generaal Wathlet in de zaak A.J. waarin hij er onder andere op wijst dat er sprake is van een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten wanneer de

verzoeker die er internationale bescherming geniet zich in een bijzonder ernstige situatie bevindt die voortvloeit uit de structurele tekortkomingen die in deze lidstaat te hunner aanzien bestaan, en dat de vraag of in de verantwoordelijke lidstaat al dan niet sprake is van een dergelijke situatie, uitsluitend kan beantwoord worden op basis van een concrete beoordeling van de feiten en omstandigheden waarbij de verwijzende rechter rekening moet houden met de relevante feiten met betrekking tot de levensomstandigheden met inbegrip van de wetten en de regelingen en de wijze waarop deze worden toegepast. Deze conclusies liggen echter in dezelfde lijn met de in voormelde beschikking opgenomen grond, namelijk dat er een **weerlegbaar vermoeden** geldt dat een persoon die internationale bescherming werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie *an sich* volstaat niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen.

Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat een vreemdeling mag worden overgedragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielerzoek óf hem reeds subsidiaire bescherming heeft geboden, **tenzij de leefomstandigheden voor degenen die internationale bescherming genieten in die lidstaat ertoe leiden dat de vreemdeling wordt blootgesteld aan een situatie van extreme armoede, in strijd met het verbod op onmenselijke behandeling**. Verzoekende partij moet dus zelf **in concreto** aantonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie HvJEU, Ibrahim e.a. van 19 maart 2019, punt 90). Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (*ibid.*, punt 91).

De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partij in Italië van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Italië verleend werd, te weerleggen. Inderdaad, hoewel verzoekende partij op algemene wijze moeilijkheden inroept met betrekking tot de levensomstandigheden in Italië, de gespannen politieke situatie aldaar en de haatcampagnes tegenover buitenlanders en vluchtelingen, blijft verzoekende partij in gebreke om aan te tonen dat zij, wat betreft diens persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van diens hoedanigheid als vluchteling die er de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kreeg. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekende partij persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die haar in Italië verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoekende partij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Italië. Verzoekende partij slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu zij niet verder komt dan het herhalen van haar verklaringen afgelegd voor het CGVS,

zonder een concreet verweer te ontwikkelen tegen de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing. De bestreden beslissing duidt onder meer het volgende aan: *“Hoewel u beweerde dat u nadat u uw verblijfskaart kreeg in Italië het opvangcentrum moest verlaten, bleek dat u toch een ander soort collectief wooncentrum aangeboden kreeg als begunstigde van internationale bescherming (Vragenlijst, vraag 5, p. 3). U moest uw kamer delen met tien mensen. U liep daar ook schurft op omdat mensen lakens en dekens deelden met elkaar. Omwille daarvan besloot u het wooncentrum te verlaten. Door de financiële hulp die u kreeg van uw broer in België was u ook in staat om te verhuizen naar een betere woning. Zo huurde u een kamer bij een Afghaanse vriend. De omstandigheden in de woning die u aangeboden kreeg nadat u een beschermingsstatus kreeg, weliswaar oncomfortabel, betekenen echter geen schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Bovendien had u ook het recht om medische zorg in te roepen voor de huidaandoening die u opliep. Hoewel u beweerde dat de woonomstandigheden niet gunstig waren, bleek u ook twee keer teruggekeerd te zijn naar Italië nadat u hier uw broer hebt bezocht (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 20). Bovendien slaagde u erin met behulp van uw broer een andere woning te vinden waar u in betere omstandigheden kon leven. U beklagde zich ook over de moeilijkheden om een taal cursus te volgen. U moest immers een vast adres opgeven om zich in te kunnen schrijven in een taalschool. U verliet het wooncentrum echter en bij uw Afghaanse vriend mocht u zich niet domiciliëren, waardoor u ook geen taal cursussen kon volgen. De beslissing om zich elders te gaan vestigen dan in het wooncentrum dat u aangeboden kreeg, hebt u echter op uw eigen initiatief genomen. Dat u nadien zich niet kon inschrijven voor een taal cursus omdat u geen domicilieadres had houdt geen mensonterende of vernederende levensomstandigheden in. Eventueel kon u een andere woning zoeken waar u zich wel kon domiciliëren of kon u op eigen initiatief Italiaans leren, u slaagde er blijkbaar wel in om Urdu te leren van Pakistaanse kennissen tijdens uw verblijf in Italië (CGVS p. 9-10). Verder maakte u ook melding van ruzies tussen migranten waarbij u soms moest tussenkomen. Zo werd geslagen door Pakistanen toen u een Somalische kamergenoot wilde verdedigen. Verder, toen u in een kamer woonde bij een Afghaanse vriend, had u ook ruzie met enkele Pakistanen. Uiteindelijk verlieten de Pakistanen het huis waardoor het probleem werd opgelost (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 23). Deze vechtpartijen blijken eenmalige incidenten die, onafhankelijk van het land waar u woont, kunnen gebeuren. Er zijn geen aanwijzingen dat u deze incidenten nogmaals zou meemaken bij terugkeer naar Italië. U beweerde zelf ook dat deze niet de reden waren waarom u uiteindelijk Italië verliet (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 23).”*

Gelet op voorgaande toont verzoekende partij nog steeds niet concreet aan dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Italië in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Bovendien heeft verzoekende partij evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat zij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade.

Dat de levensomstandigheden in Italië moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Italië betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Italiaanse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit ligt volledig in lijn waar het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 oordeelt dat op basis van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, niet kan worden geconcludeerd dat de betrokken persoon bij overdracht aan die lidstaat zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor een behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Italiaanse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling.

Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoekende partij in Italië als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat Italië het non-refoulement beginsel naleeft. De levensomstandigheden van verzoekende partij kan er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Waar verzoekende partij de prejudiciële vraag aanhaalt gesteld door een Duitse rechtbank aan het Europees Hof van Justitie in de zaak C-517/17, namelijk of een verzoeker kan teruggestuurd worden naar de lidstaat waar hij subsidiaire bescherming geniet indien die lidstaat de basisrechten van de persoon op basis van de artikelen 20 en verder van de richtlijn 2011/95/EU niet waarborgt, en vraagt het antwoord van het Hof in deze zaak af te wachten, verwijst de Raad naar het arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 waarin een antwoord geboden wordt op een gelijkaardige vraag, namelijk of artikel 33, lid 2, onder a), van de procedurerichtlijn aldus moet worden uitgelegd dat het zich ertegen verzet dat een lidstaat krachtens de door die bepaling verleende bevoegdheid een verzoek om toekenning van de vluchtelingenstatus niet-ontvankelijk verklaart omdat aan de verzoeker reeds subsidiaire bescherming is verleend in een andere lidstaat, wanneer de levensomstandigheden voor personen met een subsidiaire beschermingsstatus in die andere lidstaat in strijd zijn met artikel 4 van het Handvest, dan wel niet voldoen aan de bepalingen van hoofdstuk VII van de kwalificatierichtlijn, zonder evenwel in strijd te zijn met artikel 4 van het Handvest. Het Hof wijst er in voormeld arrest op dat, in het licht van het belang van het beginsel van wederzijds vertrouwen voor het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de kwalificatierichtlijn die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest, de lidstaten niet beletten de bij artikel 33, lid 2, onder a), van de procedurerichtlijn verleende bevoegdheid uit te oefenen.

Gelet op voorgaande overwegingen, is het antwoord op de vraag gesteld door het Duitse Bundesverwaltungsgericht aan het Europees Hof van Justitie in de zaak C-517/17, voor de Raad niet onontbeerlijk om uitspraak te doen.

4.2.3. Waar verzoekende partij erop wijst dat in Italië de subsidiaire bescherming zeer vaak wordt toegepast in tegenstelling tot in België en dat dit te wijten is aan het systeem dat daar niet werkt, verwijst de Raad naar voormeld arrest van 19 maart 2019 van het Europees Hof van Justitie (overweging 98-100). Het Hof oordeelt dat volgens de kwalificatierichtlijn en met name artikel 13 ervan, de lidstaten verplicht zijn de vluchtelingenstatus te verlenen aan een onderdaan van een derde land of staatloze die overeenkomstig de hoofdstukken II en III als vluchteling wordt erkend. Om te bepalen of dat het geval is, moeten zij overeenkomstig artikel 4, lid 3, van die richtlijn ieder verzoek om internationale bescherming op individuele basis beoordelen. Alleen wanneer de lidstaten na een dergelijke individuele beoordeling vaststellen dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt niet aan de in hoofdstuk III gestelde voorwaarden, maar aan die van hoofdstuk V van die richtlijn voldoet, kunnen zij hem de subsidiaire beschermingsstatus in plaats van de vluchtelingenstatus toekennen.

Indien een asielprocedure in een lidstaat tot gevolg zou hebben dat de vluchtelingenstatus systematisch, zonder dat er een werkelijk onderzoek wordt gevoerd, wordt geweigerd aan personen die om internationale bescherming verzoeken en die voldoen aan de voorwaarden van de hoofdstukken II en III van de kwalificatierichtlijn, kan de behandeling van asielzoekers in **die** lidstaat niet worden aangemerkt als in overeenstemming met de uit artikel 18 van het Handvest voortvloeiende verplichtingen. **De andere lidstaten kunnen het door betrokkene bij hen ingediende nieuwe verzoek echter niet-ontvankelijk verklaren overeenkomstig artikel 33, lid 2, onder a), van de procedurerichtlijn, gelezen in het licht van het beginsel van wederzijds vertrouwen. In een dergelijk geval staat het aan de lidstaat die de subsidiaire bescherming heeft toegekend om de procedure tot toekenning van de vluchtelingenstatus te hervatten.** Daar verzoekende partij in Italië de subsidiaire beschermingsstatus verkregen heeft, kan zij bijgevolg, ofschoon artikel 33, lid 2, a) van de procedurerichtlijn er zich niet tegen verzet dat een lidstaat diezelfde bevoegdheid uitoefent wanneer de asielprocedure in de andere lidstaat die de verzoeker subsidiaire bescherming heeft toegekend, ertoe leidt dat de vluchtelingenstatus systematisch, zonder dat er een werkelijk onderzoek wordt gevoerd, wordt geweigerd aan personen die om internationale bescherming verzoeken en die voldoen aan de voorwaarden van de hoofdstukken II en III van de kwalificatierichtlijn, niet eisen dat haar motieven die haar ertoe hebben aangezet om haar land van herkomst oorspronkelijk te verlaten, worden onderzocht door de Belgische asielinstanties. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat verzoekende partij met een verwijzing naar het lage erkenningspercentage van Afghanen in Italië en het hoge percentage van Afghanen die er de subsidiaire beschermingsstatus hebben verkregen, niet aantoonde dat in Italië de vluchtelingenstatus daadwerkelijk systematisch, zonder dat er een werkelijk onderzoek wordt

gevoerd, wordt geweigerd aan personen die er om internationale bescherming verzoeken en die voldoen aan de voorwaarden van de hoofdstukken II en III van de kwalificatierichtlijn.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

6. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS